

Arrest

nr. 172 884 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 8 november 2014 België binnen met een visum type C. Haar verblijf wordt toegestaan tot 6 februari 2015.

Zij dient bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in, op 10 november 2014 neemt de burgemeester van Hoogstraten de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, op 17 november 2014 wordt deze beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 30 juli 2015 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 augustus 2015 wordt het kind van verzoekster geboren.

Op 28 september 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis en 9bis van de vreemdelingenwet. Hierin deelt zij onder meer mee dat zij op 18 september 2014 in Georgië gehuwd is met R.K., van Georgische nationaliteit, die een verblijfsrecht heeft in België.

Op 6 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit Van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 28 september 2015,2 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door.

Naam: K.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister:3 682061200138 .

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk

Betrokkene haalt geen enkele reden aan waarom de aanvraag gezinshereniging in buitengewone omstandigheden moet gebeuren. De gemeente heeft zelf een historiek opgesteld vanaf de datum waarop betrokkene getrouwd is, en hoe de gemeente hen geïnformeerd heeft over de procedure gezinshereniging. Daarin wordt verwezen dat betrokkene naar Georgië getrokken is om een reguliere aanvraag te doen. Een tussenpersoon zou hen bedrogen hebben, waardoor ze geen visum D verkregen hebben. Hier wordt geen enkel bewijs van geleverd, en gezien de procedure via officiële kanalen moet gebeuren lijkt het werken met tussenpersonen niet aanneembaar zonder bewijzen. Een kind dat in België geboren is, geeft eveneens geen recht op legaal verblijf in België. Het louter opstellen en doorgeven van een historiek (door de gemeente) kan niet aanvaard worden als een aanvraag buitengewone omstandigheden. Ook zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene niet kan terugkeren om gezondheidsredenen.”

Op 6 april 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer/mevrouw, die verklaart te heten

Naam: K.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...) 1982

Geboorteplaats: K.,

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<2>' tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene heeft geen buitengewone omstandigheden aangehaald.

Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het hoger belang van de kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht, Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen,

Betekent geen breuk in de familiale relaties. Zij kan contact onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen.

Mevrouw kan na haar tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en artikel 10, 12bis §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980: Vermits verzoekster naar België kwam met een visum C kon de gezinshereniging met haar echtgenoot niet doorgaan. Verzoekster is vervolgens teruggekeerd naar Georgië. Verzoekster diende in Georgië een visum D aan te vragen. Op 27.4.2015 meldt verzoekster zich opnieuw aan bij de gemeente met opnieuw een visum C. Opnieuw wordt er vervolgens enkel een aankomstverklaring afgeleverd. Verzoekster is blijkbaar bedrogen geweest door de tussenpersoon in Georgië, die haar zou begeleiden bij het opvragen van een visum C. Voor het gezin K. – K. is deze reis een financieel zware opdracht geweest. De echtgenoot van verzoekster werkt zeer hard om zijn gezin goed te kunnen onderhouden. Een gezin met thans slechts één inkomen en een jong kind om te onderhouden heeft het immers financieel niet al te breed. Voor verzoekster is het thans dan ook financieel onmogelijk om opnieuw een reis naar Georgië te ondernemen, teneinde een visum D te bekomen om vervolgens de gezinshereniging met haar echtgenoot aan te vragen en vanzelfsprekend een verblijfstitel te bekomen. Bovendien is het thans zo dat het koppel K. – K. ondertussen een kind heeft, geboren op 19.8.2015. Het is onmogelijk voor verzoekster om dit kleine kind achter te laten in België en zelf voor een onbepaalde tijd terug te keren naar Georgië, teneinde het juiste visum D te bekomen. In de andere richting is het tevens onmogelijk voor verzoekster om haar dochter mee te nemen, aangezien in dat geval de vader K. zijn dochter voor onbepaalde tijd niet zal zien.

Dat de heer K. mee zou gaan met zijn gezin, teneinde het visum D in Georgië aan te vragen, is eveneens onmogelijk. Verzoekster verkeert thans dan ook in een onmogelijke situatie om terug te keren naar Georgië teneinde een visum D aan te vragen.

Verzoekster meent echter dat er buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen terug te keren naar haar land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Deze buitengewone omstandigheden worden echter onterecht afgewezen door de verwerende partij.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 9bis, 10, 12bis §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het voor haar financieel onmogelijk is om opnieuw een reis naar Georgië te ondernemen teneinde een visum type D te bekomen. Ondertussen zou ze een kindje hebben, geboren op 19 augustus 2015 en zou het onmogelijk zijn om het kindje achter te laten. Indien zij haar dochtertje zou meenemen zou de vader zijn dochter voor onbepaalde tijd niet zien. Haar partner zou evenmin mee kunnen gaan naar Georgië. Zij meent dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat haar gezin voor onbepaalde tijd gescheiden zal leven indien zij zal moeten terugkeren naar Georgië om aldaar een aanvraag in te dienen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat d.d. 28 september 2015 door de gemeente Hoogstraten een schrijven gericht werd aan het bestuur met de mededeling dat verzoekster zich voor een tweede keer kwam melden met een visum type C, waarna zij op de hoogte werd gebracht dat er geen gezinshereniging kan worden opgestart vanuit een kort verblijf. Er werd meegedeeld dat zij

bevallen is van een kindje en dat zij om een gezinshereniging vraagt op grond van haar huwelijk met de heer K. R. Bij voormeld schrijven werden verschillende documenten gevoegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op geen enkele wijze een uiteenzetting heeft gegeven van de buitengewone omstandigheden. Zij heeft volledig nagelaten om elementen op te werpen die haar zouden verhinderen om een aanvraag in te dienen vanuit haar herkomstland.

Daar de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het moment dat de beslissing genomen werd, kan geen rekening gehouden worden met de elementen die verzoekster thans voor het eerst in haar verzoekschrift opwerpt.

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster de bewering, als zou het voor haar financieel onmogelijk zijn om terug te keren naar Georgië, niet aannemelijk maakt.

De bestreden beslissingen verplichten haar geenszins om haar kindje of partner in België achter te laten. Zij toont niet aan als zou het onmogelijk zijn voor haar partner om haar (tijdelijk) te volgen naar haar herkomstland. Alleszins maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van een gezinsleven elders dan in België, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

De twee eerste middelen zijn niet ernstig."

2.1.3. Verzoekster voert aan dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet juist zijn, zodoende voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 9bis, 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Artikel 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet vier gevallen waarin van deze regel kan worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

"1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

2.1.5. Verzoekster betoogt in het middel dat zij voor het eerst het Rijk binnenkwam op 8 november 2014 en dat zij na een eerste maal met een visum type C in België te hebben verbleven (geldig tot 6 februari 2015), zij is teruggekeerd naar Georgië om aldaar een visum type D aan te vragen, doch dat er bij die aanvraag bedrog door een tussenpersoon heeft plaatsgevonden. Zodoende is zij terug naar België gekomen, met een visum type C op 27 april 2015 en dit wederom zonder het voor haar benodigde visum type D. Verzoekster betoogt verder dat de reis maken naar Georgië om aldaar een visum type D aan te vragen emotioneel en financieel erg veel vraagt van haar en haar gezin en dat zodoende diende te worden besloten dat buitengewone omstandigheden haar verhinderen om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in haar land van herkomst Georgië.

2.1.6. Uit stukken van het dossier en de aanvraag van verzoekster blijkt dat zij zich wenst te beroepen op buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar haar land om het op grond

van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daarom de aanvraag in België wenst in te dienen.

2.1.7. De Raad wijst er op dat de wetgever de mogelijkheden om een aanvraag tot gezinshereniging in België te kunnen opstarten beperkt heeft voor vreemdelingen die slechts tot een verblijf van minder dan drie maanden werden gemachtigd en dit om “[het] aanzuigeffect en de proceduremisbruiken tegen [te] gaan waarbij vreemdelingen bijvoorbeeld naar België komen met een toeristenvisum, terwijl zij eigenlijk langdurig verblijf willen verkrijgen op grond van gezinshereniging” (Parl. St. Kamer 2010-2011, 0443/004, 12) en met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging voor visumplichtige vreemdelingen, de vereiste invoerde dat een geldig visum dat specifiek werd afgeleverd met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België dient te worden voorgelegd bij een aanvraag om toelating tot verblijf die via het gemeentebestuur wordt ingediend.

2.1.8. In haar aanvraag van 28 september 2015, mondeling afgelegd aan het loket van de gemeente en neergeschreven door de gemeenteambtenaar, voerde verzoekster het volgende aan:

“Betrokkene is in het huwelijk getreden met K.R. te Kobuleti (Georgië) op 18.09.2014. Zij heeft zich op 10.11.2014 aangeboden voor inschrijving maar vermits zij naar hier kwam met een visum C kon de gezinshereniging niet doorgaan. Wij hebben betrokkene (...) uitgelegd dat zij terug naar Georgië moest vertrekken wat zij ook gedaan heeft. Wij hebben aan K. (...) aan het verstand proberen te brengen dat hij voor haar een visum D moet aanvragen.

Op 27.04.2015 komt betrokkene zich opnieuw melden met een visum C en opnieuw kunnen wij enkel een aankomstverklaring afleveren. Wij dienen hem opnieuw te vertellen dat er vanuit een kort verblijf geen gezinshereniging kan opgestart worden. De heer K. verteld ons dat hij veel geld heeft betaald voor een visum D en dat hij bedrogen is door zijn tussenpersoon. Er begint voor hem een emotionele en financiële zwarte periode waarin hij verschillende keren op onze diensten is geweest met de vraag of wij voor haar geen uitzondering konden maken waarop wij niet konden ingaan.

Op 30.07.2015 ontvingen wij van de sectie KORT VERBLIJF de instructie om voor betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Op 13.08.2015 wordt de bijlage 13 getekend.

Op 19.08.2015 wordt het kind K.A.C. geboren te Turnhout.

Op 25.08.2015 vragen zij om gezinshereniging op basis van het gemeenschappelijk kind en het feit dat er een huwelijk is.

Op 23.09.2015 wordt de woonstcontrole bevestigd.

Mogen wij U vragen om de moeder bij het kind en haar echtgenoot te verblijven het haar een verblijfstatuut toe te kennen.

In bijlage vindt U :

- Bewijs van storting van de bijdrage
- Geboorteakte
- Huwelijksakte
- Medisch attest voor een visum
- Paspoort
- Uittreksel uit het strafregister
- Overzicht van de arbeidsprestaties van de echtgenoot
- Ziekteverzekering (attest voor een aanvraag van gezinshereniging)
- Geregistreerd huurcontract

De bijlagen zullen in meerder zending per mail toegestuurd worden.”

2.1.9. In de eerste bestreden beslissing van 6 april 2016 wordt hierop als volgt geantwoord:

“Betrokkene haalt geen enkele reden aan waarom de aanvraag gezinshereniging in buitengewone omstandigheden moet gebeuren. De gemeente heeft zelf een historiek opgesteld vanaf de datum waarop betrokkene getrouwd is, en hoe de gemeente hen geïnformeerd heeft over de procedure gezinshereniging. Daarin wordt verwezen dat betrokkene naar Georgië getrokken is om een reguliere aanvraag te doen. Een tussenpersoon zou hen bedrogen hebben, waardoor ze geen visum D verkregen hebben. Hier wordt geen enkel bewijs van geleverd, en gezien de procedure via officiële kanalen moet gebeuren lijkt het werken met tussenpersonen niet aanneembaar zonder bewijzen. Een kind dat in België geboren is, geeft eveneens geen recht op legaal verblijf in België. Het louter opstellen en doorgeven van een historiek (door de gemeente) kan niet aanvaard worden als een aanvraag

buitengewone omstandigheden. Ook zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene niet kan terugkeren om gezondheidsredenen.”

2.1.10. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het ingeroepen beletsel moet van die aard zijn dat deze het indienen van de aanvraag in het land van herkomst dermate bemoeilijkt dat het kennelijk redelijk is te aanvaarden dat verzoekster de aanvraag in het Rijk mag indienen.

2.1.11. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de ‘buitengewone omstandigheden’ die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekster voerde in haar aanvraag aan dat zij en haar echtgenoot bedrogen werden door een tussenpersoon in het kader van de visumaanvraag D, dat zij en haar echtgenoot inmiddels een kind gekregen hebben in België en dat ze gehuwd zijn. De verwerende partij antwoordt hierop dat geen enkel bewijs wordt geleverd van het feit dat een tussenpersoon hen bedrogen zou hebben, waardoor ze geen visum D verkregen hebben, dat gezien de procedure via officiële kanalen moet gebeuren, het werken met tussenpersonen niet aanneembaar lijkt zonder bewijzen, dat een kind dat in België geboren is, geen recht geeft op legaal verblijf in België, dat het louter opstellen en doorgeven van een historiek (door de gemeente) niet kan aanvaard worden als een aanvraag buitengewone omstandigheden, dat er ook geen aanwijzingen zijn dat betrokkene niet kan terugkeren om gezondheidsredenen.

In het middel uit verzoekster kritiek op deze motieven. Haar kritiek beperkt zich echter tot een herhaling van de elementen uit haar aanvraag (bedrogen door een tussenpersoon, financieel zware opdracht) en het aanbrengen van nieuwe omstandigheden die zij als buitengewoon bestempelt (financieel onmogelijk om een reis naar Georgië te ondernemen, scheiding van het gezin). Door een herhaling van de elementen uit de aanvraag en door het aanvoeren van nieuwe elementen, toont verzoekster niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Waar verzoekster blijk geeft van een andere appreciatie van de feiten, stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.1.12. Tenslotte kan worden gesteld dat wanneer een aanvraag om toelating tot verblijf niet op onvankelijke wijze wordt ingediend het bestuur geen verder onderzoek inzake de gegrondheid van deze aanvraag moet doorvoeren. Het bestuur diende bijgevolg niet meer na te gaan of verzoekster voldeed aan de in artikel 10 van de vreemdelingenwet gestelde vereisten. Een schending van dit artikel is dan ook niet aan de orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9bis, 10 of 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet aangetoond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM): Bovendien zou de uitvoering van de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige inbreuk uitmaken op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Het gezin K. – K. is gedoemd om (voor onbepaalde tijd) gescheiden te leven. Verzoekster zou terug moeten naar Georgië in afwachting van het juiste visum, haar echtgenoot kan haar niet vergezellen en hun kind kan uiteraard

maar bij één ouder tegelijk zijn. De aangehaalde redenen in de motivering van de bestreden beslissing rechtvaardigen hoegenaamd geen dusdanige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder 2.1.2.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.5. . Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.2.6. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

2.2.7. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

2.2.8. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.9. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

2.2.10. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.2.11. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is

het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.2.12. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.2.13. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.2.14. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert verzoekster een gezinsleven aan met haar echtgenoot en kind. Er wordt niet uitgesloten dat verzoekster inderdaad een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het betreft evenwel een zogenaamde weigering van eerste toegang. Hierbij dient bekeken te worden of er een positieve verplichting berust op de staat om het recht op dit gezinsleven te handhaven in het Rijk. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert evenwel geen hinderpalen aan die haar zouden verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst Georgië om aldaar, via de geijkte weg, haar aanvraag in te dienen. De opmerking in het eerste middel dat het onmogelijk is voor verzoekster om terug te keren naar Georgië of dat het onmogelijk is voor haar gezin om haar te vergezellen, betreft een loutere bewering die niet gestaafd wordt en die *in casu* geen concrete hinderpaal vormt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.15. De Raad wijst er tenslotte op dat reeds in de motivering van de bestreden beslissing van 6 april 2016 alsook in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten door de gemachtigde gemotiveerd werd aangaande artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing van 6 april 2016:

“(…) Daarin wordt verwezen dat betrokkene naar Georgië getrokken is om een reguliere aanvraag te doen. (...) Een kind dat in België geboren is, geeft eveneens geen recht op legaal verblijf in België. Het louter opstellen en doorgeven van een historiek (door de gemeente) kan niet aanvaard worden als een aanvraag buitengewone omstandigheden. Ook zijn er geen aanwijzingen dat betrokkene niet kan terugkeren om gezondheidsredenen.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 april 2016:

“Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het hoger belang van de kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen. Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht, Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, Betekent geen breuk in de familiale relaties. Zij kan contact onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Mevrouw kan na haar tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan in casu niet worden aangenomen. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de motiveringen in dit verband kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet): De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende. Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een derde middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de motivering incorrect is, minstens niet afdoende. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich beperkt tot een theoretisch betoog, zonder in concreto uiteen te zetten op welke wijze de motivering incorrect of niet afdoende zou zijn. Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij naar volgende rechtspraak: “Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt. Dit “onderdeel” is onontvankelijk.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007) Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de ze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd.” (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007) (eigen onderlijning)

Daar verzoekster de redenen waarom de motivering incorrect of niet afdoende zou zijn niet toelicht, is het derde middel onontvankelijk.”

2.3.3. Verzoekster betoogt dat de motivering *“incorrect is, minstens niet afdoende”*. Hierbij beperkt verzoekster zich evenwel louter tot een theoretisch betoog, zonder ook maar ergens, al was het summier, in concreto uiteen te zetten op welke wijze de motivering of een onderdeel van de motivering *“incorrect of niet afdoende zou zijn”*.

2.3.4. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dergelijke omschrijving van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing of beslissingen wordt geschonden, ontbreekt volledig. Op die manier kan de verwerende partij zich niet naar behoren verdedigen. Om die redenen en naar vaste rechtspraak is het derde middel dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET